

קוֹנְטֵרַס

מְנַצְחִים בְּגָדוּל

יִגְלֶה לְכָל בַּר יִשְׂרָאֵל עֲצוֹת אֵיךְ לְנַצַּח אֶת
הַמְּלַחְמָה בְּזֶה הָעוֹלָם

בְּנוֵי וּמִיֶּסֶד עַל־פִּי דְבָרֵי

רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצִיגָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּגְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְנוּ

רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן

הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָגִיס לִיָּה

רַבִּי נֶתָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלַב בְּפֶסוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים וּמֵאַמְרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל־יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: אָדָם צָרִיף לְהִיּוֹת כָּל-כָּף
חֹזֵק בְּאַמוּנָה וּבִטְחוֹן בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, עַד שֶׁלֹּא
יִפְחַד מִשׁוֹם בְּרִיָּה, אֲלֵא יִהְיֶה בְּטוֹחַ בְּעֵצְמוֹ
שֶׁהוּא יִנְצַח בְּגָדוֹל לְעֵבֵר אֶת זֶה הָעוֹלָם
בְּשָׁלוֹם, כִּי כָךְ אָמַר הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקָּדוֹשׁ
זי"ע, אִם יֵשׁ לְאָדָם אֱמוּנָה וּבִטְחוֹן, אַף אֶחָד
לֹא יִכּוֹל לַעֲשׂוֹת לוֹ שׁוֹם דְּבָר.

(אֲמַרֵי-מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תתקכט)

קוֹנְטֵרַס

מְנַצְחִים בְּגָדוּל

א.

עַל-יְדֵי תַקָּף הַשְּׂמִיחָה מְנַצְחִים בְּגָדוּל

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בְּזֶה הָעוֹלָם כָּל אֶחָד רוֹצֵה לְנַצֵּחַ אֶת הַזּוּלָּת, וְכֵן הַטְּבִיעַ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּאָדָם, שֶׁרוֹצֵה לְהִיּוֹת מְנַצֵּחַ. וּבְאַמֶּת לָמָּה לֹא? כִּי יְהוּדִים הֵם נְשָׂמוֹת מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת, וְהֵם צְרִיכִים לְנַצֵּחַ, אֲבָל אֵיךְ זֹכִים לְהִיּוֹת "מְנַצְחִים בְּגָדוּל"? רַק עַל-יְדֵי תַקָּף הַשְּׂמִיחָה, אִם אָדָם תָּמִיד שְׂמֵחַ, הוּא תָּמִיד מְנַצֵּחַ. הַשְּׂמִיחָה, אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן י'), מְרַחֶבֶת אֶת הַדַּעַת, וּבְרָגַע שֵׁשׁ לְאָדָם הַרְחֵבֶת הַדַּעַת — אֵינָנו מְפַחֵד מִשׁוֹם דְּבָר. בְּוַדַּאי מְאִימִים וּמְפַחֵדִים אֶת הָאָדָם

בְּכֹל יוֹם, בְּכֹל שָׁעָה וּבְכֹל רְגַע, אֲבָל אָנוּ נִמְצָאִים
 בְּזֶה הָעוֹלָם בְּמִלְחָמָה אֲרָכָה. וּמַהִי הַמִּלְחָמָה?
 הַנְּשִׁמָּה שֶׁלָּנוּ תָּמִיד מִשְׁתוֹקֶקֶת לְרֹאוֹת אֶת הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, לְהִרְגִישׁ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְדַבֵּר
 אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲבָל הַגּוֹף שֶׁלָּנוּ מוֹשֵׁךְ
 בַּחֲזָרָה אֶל הַטָּבַע, הַמְקַרָּה וּמְזַל, אֶל אֱלִימוֹת
 וּמְרִירוֹת, אֶל לְשׁוֹן-הָרֶע, רְכִילוֹת וְלִיצָנוֹת, וְכֹל מִיַּי
 מַדוּת רָעוֹת, עֲצָבוֹת וְדַכְאוֹן, וְזוֹ הַמִּלְחָמָה
 הַתְּמִידִית שֶׁיֵּשׁ בֵּין הַנְּשִׁמָּה לְבֵין הַגּוֹף. וְאָמַר רַבֵּנוּ
 ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כב), שֶׁאָדָם צָרִיף
 לְהִגִּיעַ לְמִדְרָגָה כְּזוֹ, לְהִיּוֹת נִכְלָל לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא, עַד שֶׁיִּנְצַח אֶת הַגּוֹף, שֶׁהַגּוֹף בְּעֲצָמוֹ
 יִשְׁמַשׁ אֶת הַנְּשִׁמָּה. שְׁזֵה מַה שֶׁכָּתוּב (אִיּוֹב יט, כו):
 "וּמִבְּשָׂרִי אֶחֱזָה אֱלוֹקִים", מִבְּשָׂר הַגּוֹף שְׁלִי אֶזְכֶּה
 לְרֹאוֹת אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא; כִּי בְּאֵמֶת אִם
 נִתְבוֹנֵן, נִדַּע שֶׁהַכֹּל זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֹּל,
 אֲבָל עָלֵינוּ תָּמִיד לְזָכֹר, שֶׁכֹּל זְמַן שֶׁאָנוּ נִמְצָאִים
 בְּזֶה הָעוֹלָם, יֵשׁ מִלְחָמָה גְּדוֹלָה מְאֹד בֵּין הַגּוֹף
 לְבֵין הַנְּשִׁמָּה, שְׁזֵה מַה שֶׁגוֹרֵם לְמִלְחָמוֹת בֵּין
 בְּנֵי-אָדָם; כִּי אָדָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֶמוּנָה בְּבוֹרֵא עוֹלָם,
 אֵינוֹ רוֹצֵה כְּלוּם, רַק אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 מִשְׁתוֹקֶק רַק אַחַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מְקַיֵּם

מְצוּוֹת, לוֹמֵד תּוֹרָה, אוֹהֵב אֶת כָּלֶם, כִּי עַל הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה נֶאֱמַר (מְשָׁלִי ג, יז): "דְּרָכֶיהָ דַּרְכֵי נֹעַם וְכָל
נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם", מִי שֶׁלוֹמֵד תּוֹרָה, מִי שֶׁמְקַיֵּם אֶת
הַמְצוּוֹת, הוּא אוֹהֵב אֶת כָּל יְהוּדֵי, וְלָמָּה לָּרִיב?!
הֲלֹא כָּלֵנוּ נִשְׁמָוֹת מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת, כָּלֵנוּ אֲחִים בְּנֵי
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּדֹכְתִיב (דְּבָרִים יד, א): "בְּנִים
אַתֶּם לַיהוָה" הַאֲלֵקִיכֶם". חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים
(שִׁפְת סג.): עִם יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים הֵם, וְלָמָּה לָּנוּ
לָרִיב זֶה עִם זֶה?! אֲלֹא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּרָא אֶת
הַסֵּמ"ךְ-מ"ם, שֶׁהוּא גוֹרֵם פְּרוּדִים בֵּין נִשְׁמָוֹת
יִשְׂרָאֵל, גוֹרֵם פְּרוּדִים בֵּין אָדָם לְעֶצְמוֹ, רוֹצֵה
לְהַפְרִיד בֵּין הַנִּשְׁמָה לְבֵין הַגּוּף. בְּרָגַע שֶׁאָדָם
מְתַסַּפֵּל, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה לַעֲשׂוֹת; מֵצֵד אֶחָד לְכָל
יְהוּדֵי יֵשׁ הַרְהוּר תְּשׁוּבָה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, אֲבָל זֶה
אוֹרֵךְ דַּקּוֹת סְפוּרוֹת, וּמֵצֵד שְׁנֵי — הַגּוּף מְתַפְשֵׁט
וּמְתַגַּבֵּר עָלָיו כָּל הַיּוֹם, וְזוֹ הַמְּלַחְמָה הַתְּמִידִית.
וּמִזֶּה נוֹבֵעַ שֶׁיִּשְׁנֹן קִטְטוֹת בֵּין הַבְּרִיּוֹת, וְאֵין מְבִינִים
זֶה אֶת זֶה, עַד שֶׁסּוֹבְלִים סָבַל גְּדוּל. אֲבָל אִם אָדָם
יִשְׁלִים בֵּינוֹ לְבֵין עֶצְמוֹ, הֵינּוּ יִכְנִיס בְּעֶצְמוֹ שְׂמִחָה
גְּדוּלָה מְאֹד, שְׂאִיךְ שֶׁהוּא, אֵף שֶׁעֲשִׂיתִי מַה
שֶׁעֲשִׂיתִי, אֲנִי חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, אֲזִי תִכְף כְּשֶׁשָּׁב
בְּתִשׁוּבָה, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקַבְּלוֹ. וְאֵין עוֹד

שְׁמִיחָה כְּשִׂמְחָה זוֹ, שֶׁהוּא יִתְבַרֵךְ מִקְבֵּל אֶת תְּשׁוּבָתוֹ. וּבְרִגְעַ שְׂאֵדָם בְּשִׂמְחָה, מִמֵּילָא נִתְרַחֵב לוֹ הַדַּעַת וְהַמַּח, וְאִז רֹאֵה שְׁכָל הַמְרִיבוֹת וְכָל הַיּוֹפּוּחִים וְהַחֲכוּכִים שְׂיֵשׁ בֵּין הַבְּרִיּוֹת, הַכֹּל שְׁטוֹת וְהַקָּל, כִּי (תהלים צ, י): "יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה", וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן סא), שֶׁהַשְּׁבַעִים שָׁנָה הֵם כְּרַבֵּעַ שְׁעָה, אֲזִי בַשְּׁבִיל רַבֵּעַ שְׁעָה, כִּדְאִי לְאֵבֵד אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא גַם יַחַד? ! רֹאִים בְּנֵי-אָדָם, שְׂרוּצִים רַק לְהִרְסֵה זֶה אֶת זֶה עַל לֹא דְבָר, לָמָּה לָנוּ לָרִיב? ! לָמָּה לֹא נַחֲיֶה בְּיַחַד? ! אֵלָּא יֵשׁ תָּמִיד עַרְב־רַב שְׂמִסְכָּסְכִים בֵּין נַשְׂמוֹת יִשְׂרָאֵל, רוּצִים רַק שְׂאֶחָד יִשְׁתַּלֵּט עַל הַשְּׂנִי, וְכִךְ יִהְיֶה לָהֶם יוֹתֵר כְּסֶף וְכָבוֹד — אֲשֶׁר זֶה מִצַּד הַגּוֹף, וְלְעַמַּת זֹאת הַנְּשִׂמָה שֶׁל הָאָדָם מִתְחַנֶּנֶת: בֵּא בְנֵי, בְּאִי בְּתִי, תִּפְתְּחוּ פִיכֶם וּתְדַבְּרוּ אֵלָיו יִתְבַרֵךְ, וּבְרִגְעַ שְׂתַּשְׁיִחוּ כָּל לְבַבְכֶם לְפָנָיו יִתְבַרֵךְ — יִשְׁמַע אֶתְכֶם. כִּי אֵין עוֹד דְּבָר כָּל-כָּךְ קָרוֹב לְאָדָם כְּמוֹ תְּפִלָּה, כְּמֵאמָרָם ז"ל (עין דְּבָרִים רַבָּה, פָּרָשָׁה ב', סִימָן יא) עַל הַפְּסוּק (דְּבָרִים ד, ז): "בְּכָל קְרָאֵינוּ אֵלָיו" — בְּכָל לָשׁוֹן וְלָשׁוֹן שִׂישְׂרָאֵל קוֹרְאִים אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא — מִיָּד עוֹנֶה לָהֶם. וְזֶה כָּל-כָּךְ קָל, רַק לְפִתּוֹחַ אֶת הַפֶּה וּלְדַבֵּר אֶל

הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִקְבֹּל כָּל אֲשֶׁר צְרִיכִים. עִם כָּל
 זֹאת אָנוּ רוֹאִים, שְׁתַּפְּלָה בָּאָה לְאָדָם כָּל-כֶּף קִשָּׁה,
 הוּא יָכוֹל לְפַטְפֹּט עִם הַזּוּלָת שְׁעוֹת עַל גְּבִי שְׁעוֹת,
 אֲבָל כְּשֶׁמְגִיעַ לְדַבֵּר כַּמָּה מְלִים לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 — אֵינוֹ יָכוֹל, קִשָּׁה לוֹ, אֵינוֹ רוֹצֵה וְכוּ', וְהֵלֵא
 מְדַבֵּר אֶל מִי מְדַבֵּר? אֶל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
 הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר אֵין עוֹד שְׂמֻחָה גְדוֹלָה
 מְזוֹ! לְזֹאת אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (מְדַרְשׁ תְּהִלִּים
 ק'): בְּשַׁעֲה שְׂאָדָם מְדַבֵּר אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 יְהֵא לְבוֹ שְׂמִחָה, שְׂנֵאָמֵר (תְּהִלִּים ק, ב): "עֲבָדוּ אֶת
 הַיְיָ" הַבְּשֻׂמְחָה"; כִּי אֵין עוֹד שְׂמֻחָה גְדוֹלָה מְזוֹ,
 שְׂאָנוּ אֲנָשִׁים קִטְנֻטָּנִים, נְשָׂמוֹת בְּעוֹלָם הַעֲשִׂיָּה
 הַגְּשָׁמִי וְהַחֲמָרִי הַזֶּה, זוֹכִים לְזַרֵּק אֶת הַכֹּל, וְלִבְרוּחַ
 אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲפֹלוּ כַּמָּה דְּקוֹת, אֵף לְכַמָּה
 שְׁנִיּוֹת לֹא לֹא לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי
 צָרִיךְ פְּרֻגְסָה, אֲנִי צָרִיךְ בְּרִיאוֹת, אֲנִי צָרִיךְ נַחַת
 מִלְּדִים, אֲנִי צָרִיךְ אִשָּׁה, אֲנִי צָרִיךְ בַּעַל" וְכוּ' וְכוּ',
 אֵינְכֶם יְכוֹלִים לְתַאֵר וּלְשַׁעַר, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְיָקָרִים!
 מַה זֶה גּוֹרֵם בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת. וְאִם אָדָם הָיָה מְרַגֵּיל
 עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הָיָה הַכִּי מֵאֲשֶׁר
 בַּחַיִּים. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ו'ל (לְקוֹטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן
 סב): לְמָה אָדָם אֵינוֹ מְדַבֵּר אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא?

כי אין אמונתו בשלמות, ועל-כן אם אדם מתחזק
 באמונה, ויודע שהקדוש-ברוך-הוא שוקד על
 שפתיו, וכל אשר מדבר — נשמע ונתקבל, לא
 הִיָּה פוסק לדבר אליו יתברך. אבל איך זוכים
 להגיע לאמונה? על-ידי תקף השמחה, על-ידי-זה
 "מנצחים בגדול"; כי מי שתמיד שמח, מוכיח
 בעליל, שיש לו שמחה בהקדוש-ברוך-הוא, ואז
 אינו מפחד משום דבר, ואף שיש לו שונאים, כי
 כשאדם חוטא, בר מינן, בורא משחיתים, שהם
 נוקמים בו, אבל כשחוזר בתשובה שלמה, ובפרט
 כשמתודה להקדוש-ברוך-הוא על חטאיו ומעלליו,
 אינו זז משם עד שמוחלים לו. ואומרים חכמינו
 הקדושים בזהר (חלק א' נו.): כֹּל מֵאֵן דְּאוּדֵי עַל
 חַטָּאוֹי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂבִיק לֵיהּ וּמְחִיל לֵיהּ עַל
 חוּבוֹי; כִּי מְלַךְ בְּשׂוּר וְדָם, אִם אוֹמְרִים לוֹ: "עֲשִׂיתִי
 כֶּף וְכָף, עֲבַרְתִּי עַל רְצוֹן הַמֶּלֶךְ וּגְזַרְתּוּ" וכו',
 תִּכְפֶּה-וּמִיד יַעֲנִישׁוּ, וַיֶּאֱסְרוּ בְּבֵית אֲסוּרִים, לֹא-כֵן
 הִקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהוּא אָב הַרְחָמָן, חַנוּן וְרַחוּם
 וְרַב חֶסֶד, אִם אָדָם אוֹמֵר: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם,
 עֲשִׂיתִי כֶּף וְכָף, אָנָּא מְחַל לִי, סְלַח לִי", אִינוּ זֶז
 מִשָּׁם עַד שְׂמוּחִלִּים לוֹ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְיָקָרִים!
 אִם אַתֶּם רוֹצִים לְזַכּוֹת לְהַגִּיעַ לְמַדְרָגָה זוֹ שֶׁל

"מִנְצָחִים בְּגִדוֹל", זֶה רַק עַל-יְדֵי שְׂמֻחָה, תָּמִיד תִּהְיוּ שְׂמֻחִים וְעֲלִיזִים! כִּי מָה יִהְיֶה בְּזֶה שְׂתִּהְיוּ שְׂבוּרִים, הֲאֵם זֶה יַעֲזֹר לָכֶם?! הַתְּבוּנָנוּ עַל יוֹם הָאֶתְמוּל, הֲלִכְתֶּם כָּל הַיּוֹם שְׂבוּרִים רְצוּצִים, שְׂרוּיִים בְּדַפְאוֹן וְכוּ', זֶה פָּתַר לָכֶם אֶת הַבְּעִיּוֹת?! אֲדַרְבֶּה! נִסְתַּבְּכְתֶּם יוֹתֵר וְיוֹתֵר, לֹא הִיְתָה לָכֶם סְבֻלָּנוֹת לַבַּיִת, לִילָדִים, לְשֹׁכְנֵים וְכוּ', אָבֵל אִם הִיְתָם שְׂמֻחִים וְעֲלִיזִים, אָז הָיוּ לָכֶם חַיִּים אַחֲרַיִם לְגַמְרֵי, מָה וְלָמָּה לָנוּ לְהִסְתַּכֵּסֵף עִם הַשָּׁנִי?! לָמָּה לָנוּ לָרִיב זֶה עִם זֶה?! הֲבָה נִשְׂמַח כָּלְנוּ יַחַד, וְאִז נִזְכֶּה לְהִיּוֹת "מִנְצָחִים בְּגִדוֹל".

ב.

עַל-יְדֵי שְׂאָדָם חֲזָק בְּאֲמוּנָה בּו יִתְבַּרֵךְ, הוּא יִבֵּא לִיְדֵי שְׂמֻחָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה מִנְצָחִים בְּגִדוֹל

עַל-יְדֵי שְׂאָדָם חֲזָק בְּאֲמוּנָה בּו יִתְבַּרֵךְ, בָּא לִיְדֵי שְׂמֻחָה, וְעַל-יְדֵי שְׂמֻחָה "מִנְצָחִים בְּגִדוֹל", וְזֶה תְּלוּי בְּזֶה. וְלִכֵּן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בְּאוּ נִתְחִיל עוֹד הַיּוֹם הַזֶּה לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה שְׂלֵמָה אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, נִקְבֵּל עָלֵינוּ לְשָׁמֵר אֶת הַשַּׁבָּת, שֶׁהִיא אוֹת בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבֵין הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

וּחֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (שַׁבַּת י'): שַׁבַּת הִיא
 הַמַּתְנָה שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָתַן לְיִשְׂרָאֵל. וּמָה אָנוּ
 רוֹאִים? שֶׁהַעֲרֹב-רַב רַק רוֹצִים לַעֲקוֹר אֶת הַשַּׁבַּת
 מֵעַם יִשְׂרָאֵל, הִיּה לֹא תִהְיֶה; וְלָכֵן עָלִינוּ לְקַבֵּל אֶת
 הַשַּׁבַּת בְּשִׂמְחָה, כַּמוּבָא בַּזֵּהר (חֶלֶק ב' סג: פח:),
 שֶׁכָּל הַהַשְׁפָּעוֹת הַבָּאוֹת לְאָדָם בְּשִׁשַּׁת יְמֵי הַחֹל, זֶה
 רַק בְּזִכּוֹת הַשַּׁבַּת, וְלָכֵן לֹא בַחֲנָם, שֶׁבְּנֵי-אָדָם
 עוֹבְדִים קָשָׁה מְאֹד, וְלֹא רוֹאִים שׁוֹם סִימָן בְּרָכָה
 בַּכֶּסֶף, וְאֵינָם יוֹדְעִים מַדּוּעַ? אֵךְ הַכֹּל בָּא מִחַמַּת
 חֵלּוּל שַׁבַּת; אִם אָדָם הִיּה שׁוֹמֵר שַׁבַּת, אוֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (פְּסִיקְתָא רַבְתֵּי מו) עַל הַפְּסוּק (מִשְׁלִי
 י, כב): "בְּרַכַּת הַיְיָ הִיא תַעֲשִׂיר" — זו בְּרַכַּת
 שַׁבַּת. אִם אָדָם שׁוֹמֵר שַׁבַּת וְשִׂמַּח בְּשַׁבַּת, זֶה
 מִמְּשִׁיךְ לוֹ שִׁפְעַע עַל כָּל יְמֵי הַשְּׁבוּעַ. לָכֵן, בְּנֵי
 וּבְנוֹתֵי הַיְיָקָרִים! בָּאוּ נִתְחִיל מִהַשַּׁבַּת הַזֶּה לְהִיּוֹת רַק
 שְׂמִיחִים וְעֲלִיזִים, מִהַשַּׁבַּת הַזֶּה נִתְחִיל לְשִׁמְרָה וְלֹא
 לְחֻלְלָהּ, בַּר מִיָּנֵן, לֹא לְקִנּוּת וְלִמְכּוֹר בְּשַׁבַּת, לֹא
 לַעֲשׂוֹת שׁוֹם מְלָאכָה בְּשַׁבַּת, לֹא לְנִסְעַ, לֹא לַעֲשׂוֹן,
 הַשֵּׁם יִשְׁמֹר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל. שַׁבַּת הִיא יוֹם מְנוּחָה,
 וְזֶה מְכַנֵּס בָּנוּ אֲמוּנָה בְּבוֹרָא עוֹלָם, כִּי הַשׁוֹמֵר
 שַׁבַּת, אֲפִלוּ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוּשׁ —
 מוֹחֲלִים לוֹ (שַׁבַּת קיח:). עַד כִּדֵּי כֶּן, שֶׁעֲבַר אָדָם עַל

כָּל עֲבֵרוֹת שְׁבָעוּלָם, עִם כָּל זֹאת אִם מְקַבֵּל עַל
 עֲצָמוֹ לְשֹׁמֵר שֶׁבֶת — הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל לוֹ.
 וּבְרַגַע שֶׁהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל עוֹנוֹתָיו, אִז
 נַעֲשֶׂה שָׂמַח בְּשִׂמְחָה אֵין קֵץ. וְזֶה הַסִּימָן אִם
 תְּשׁוּבָתְנוֹ נִתְקַבְּלָה בַּשָּׁמַיִם אִם לֹא — אִם אָנוּ
 שְׂמֵחִים וְעֲלִיזִים, מְרַגְּשִׁים טוֹב בַּחַיִּים, יֵשׁ לָנוּ
 שְׂמֵחַת הַחַיִּים, יֵשׁ לָנוּ שְׁלוֹם בֵּין הַנְּשָׂמָה לַגּוֹף,
 וְאִדְרָבָה! הַגּוֹף מְשַׁמֵּשׂ אֶת הַנְּשָׂמָה, כִּי עִם הַגּוֹף
 הַזֶּה אָנוּ מְקַיְּמִים מִצְוֹת, מְנִיחִים תְּפִלִּין, מְתַעֲטָפִים
 בְּצִיצִית, אוֹכְלִים כָּשֶׁר, מְחַנְּכִים אֶת הַיְלָדִים
 לְאַמוּנָה בְּהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵיזוֹ שְׂמֵחָה זֹו
 שֶׁהַגּוֹף וְהַנְּשָׂמָה מְשֻׁלְּמִים בִּינֵיהֶם, אֲשֶׁר אִז אֵין
 לָנוּ תְּסֻכּוֹלִים בַּחַיִּים, אָנוּ שְׂמֵחִים וְעֲלִיזִים
 בְּהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מְסַתְּכָלִים עַל חַי, צוֹמְחִים,
 הוֹמִים, וּמְתַבּוֹנְנִים מִי בָּרָא אֱלֹהִים? כְּדַבְּרֵי הַנְּבִיא
 (יִשְׁעִיָּה מ, כו): "שָׂאוּ מָרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָּרָא
 אֱלֹהִים", אָדָם רוֹאֶה שְׂמֵשׁ, יָרַח וְכוּכָבִים, וְשׂוֹאֵל: מִי
 עָשָׂה כָּל אֱלֹהִים? הֲלֹא הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא! וְאִז יֵשׁ
 לוֹ שְׂמֵחַת הַחַיִּים, יֵשׁ אֲצִלוֹ שְׁלוֹם בֵּין הַגּוֹף
 לַנְּשָׂמָה, וְאִז אוֹהֵב אֶת כָּל אֶחָד, מְסַתְּכָל עַל כָּל
 אֶחָד בְּאֶפֶן אַחַר לְגַמְרֵי, מְשַׁתְּדֵל שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בֵּין
 הַבְּרִיּוֹת, שְׂאֵין בְּרָכָה גְּדוֹלָה מִזֹּו, כְּמֵאמָרָם ו"ל

(עקצין ג): לא מצא הקדוש-ברוך-הוא כלי מחזיק
 ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר (תהלים כט,
 יא): "ה' עז לעמו יתן, ה' יברך את עמו בשלום";
 ולזה אנו מקוים ומצפים בכל יום, בכל שעה ובכל
 רגע, מתי נזכה שיתגלה אלינו הקדוש-ברוך-הוא
 בעצמו, ונזכה לדבר אתו ולשמח אתו, שזה
 התענוג של כל הצדיקים הקדושים שזכו כבר,
 שאצלם אין פרוד בין הגוף לנשמה, אלא הגוף
 והנשמה שלהם נעשו אחד, כדכתיב (איוב יט, כו):
 "מבשרי אחזה אלוה", וזו השמחה הכי גדולה.
 לזאת, בני ובנותי היקרים! באו נחזר בתשובה
 שלמה, ומהיום הנה נשתדל שיהיה שלום בין
 הנשמה ובין הגוף, ונקיים את מצוותיו יתברך, שאז
 נתחיל להסתכל על כל הבריאה בצורה אחרת
 לגמרי, ונדון את כל אחד לכף זכות. וכמו שרבונו
 ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רפב), שאדם
 צריך לחפש ולבקש ולמצא נקדות טובות אצל כל
 יהודי; כי כל יהודי יש אצלו נקדות טובות, עוד
 מעט טוב, שזה מה שדוד המלך אומר (תהלים לו,
 י): "ועוד מעט ואין רשע, והתבוננת על מקומו
 ואיננו", על-ידי שמוצאים אצל אדם עוד מעט
 טוב ששם אינו רשע, אזי 'והתבוננת' עליו, וכבר

'אֵינָנוּ' בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁהִיָּה, אֵינָנוּ אוֹתוֹ אָדָם; כִּי בְּדֶרֶךְ כָּל טֹבַע אָדָם שְׂמוּצָא רַק רַע אֲצֵל הַזּוּלָּת, וְכַמְּאִמָּרָם ז"ל (נְגָעִים ב, ה): כָּל הַנְּגָעִים אָדָם רוֹאֶה חוּץ מִנְּגָעֵי עֲצָמוֹ; אֲבָל בָּא רַבֵּנוּ ז"ל וּמַלְמִדְנוּ, שְׂצָרִיכִים לְמַצָּא דִּיקָא נְקֻדָּה טוֹבָה אֲצֵל כָּל אֶחָד, וְלָדוֹנוּ לְכַף זְכוּת, וְאִזּוֹ זוֹכִים לְהַעֲלוֹתוֹ מִמְּדֻרְגָּה שְׁהִיָּה בָּהּ. כְּמוֹ-כֵן אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל, שְׁגַם אֶת עֲצָמוֹ צָרִיךְ לְדוֹן לְכַף זְכוּת, כִּי כָּל אָדָם יֵשׁ לוֹ בְּעִיּוֹת בְּחַיִּים, כָּל אָדָם מְתַסְּכָל וּמְמַרְמֵר, אֲבָל אִם יִמָּצָא וַיִּבְקֹשׁ בְּעֲצָמוֹ נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת, שְׂאֵינָנוּ הֵכִי גְרוּעַ, אִזִּי מְתַרְחֶכֶת דַּעְתּוֹ וּמְתַעֲלָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וַיִּכּוֹל לְדַבֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁזֶה מַה שְּׁדוּד הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר (תְּהִלִּים קמו, ב): "אֲזַמְּרָה לְאֵלֶיךָ בְּעוֹדִי", אֵיךְ אֲנִי יָכוֹל לְזַמֵּר שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? "בְּעוֹדִי" — עַל-יְדֵי 'עוֹד' מְעַט טוֹב שְׁיֵשׁ בִּי. לְזֹאת, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים! בְּאוֹ גִּתְחִיל לְהִתְחַזֵּק לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וּבְרַגַע שְׁנֵהִיָּה בְּשִׂמְחָה, לֹא נִפְחָד מֵאֶף אֶחָד, וְנִזְכָּה עַל-יְדֵי שִׂמְחָה לְאַמוּנָה, וְעַל-יְדֵי אֲמוּנָה "מְנַצְחִים בְּגָדוּל".

ג.

על-ידי שיש לאדם אמונה ושמחה, יזכה
להתמיד בתורה ולקיים את המצוות, שאז
מנצחים בגדול

בני ובנותי היקרים! על-ידי שיש לאדם
אמונה ושמחה, יזכה להתמיד בתורה ולקיים
מצוות, שאז "מנצחים בגדול", אם הייתם יודעים
מה זה ללמד תורה, אז הייתם גונבים מהזמן
שלכם בכל יום ויום, ושוקדים בתורה, הייתם
שומעים שעורי תורה מפי חכמי ישראל, אשר זה
אפשר לעשות בכל עת. וכל אדם, אף אם אינו בקו
הבריאות וכו'. כי כף אומרים חכמינו הקדושים
(עין ערובין נד.): אם אדם חולה, יטה אָזְנוֹ אֶל
התורה; וברוך הוא וברוך שמו, יש היום חכמי
ישראל, כן ירבו, שמגלים ומפרסמים את הקדוש-
ברוך-הוא, מלמדים תורה את עם ישראל, ומה
עלינו לעשות? רק להטות אָזְנֵינוּ וְלִשְׁמַע בְּקוֹלָם,
ועל-ידי-זה נתרפא לגמרי. ובפרט גדולי מבחרי
הצדיקים, שדבוקים בכל עת באין סוף ברוך הוא,
בכל רגע ודקה מיחדים יחוד אחר, ועולים מיחוד
ליחוד, ואינם בזה העולם כלל, הינו אף שגופם

כָּאן בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי, אֲךָ כָּל מַחֵם רַק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמִי שְׂזוּכָה לְשִׁמְעַ קוֹלָם, זֶה מְכַנִּים בּוֹ שְׂמַחַת הַחַיִּים, עַד שְׂאִינוֹ רוֹצֶה פְּלוּם, רַק אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רוֹצֶה רַק לְקַיֵּם מְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה. כִּי עֵקֶר שְׂלֵמוֹת הַמְצוּוֹת — כְּשִׂזּוּכִים לְקַיֵּם בְּשִׂמְחָה, וּכְשֶׁאָדָם מְקַיֵּם בְּשִׂמְחָה, בְּזֶה מְגִלָּה, שְׁלֵבוֹ שָׁלֵם עִם אֱלֹקָיו. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בָּאוּ וְנִתְחִיל לְשִׂמְחָה, שְׂזוּכֵינוּ לְהַבְרָא מְזַרְעֵ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עֲשֵׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאָרְצוֹת, יְהוּדִים הֵם רַחֲמָנִים בְּנֵי רַחֲמָנִים. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (יְבָמוֹת ע"ט): שְׁלֹשָׁה סִימָנִים יֵשׁ בְּאֵמָה זֹו: רַחֲמָנִים, בִּישָׁנִים וְגוֹמְלֵי חֲסָדִים; עִם יִשְׂרָאֵל תָּמִיד רַחֲמוּ זֶה עַל זֶה, תָּמִיד הַתְּבַיְשׁוּ מִזּוֹלָתָם, וְהִלְכוּ בְּצַנִּיעוֹת, וְתָמִיד הָיוּ גוֹמְלֵי חֲסָדִים, לֹא-בֵן הַגּוֹיִים, רְשָׁעִים אָרוּרִים, שְׁהָרְגוּ, טָבַחוּ, שָׁחֲטוּ, שָׂרְפוּ בְּכָל מִינֵי מִיתוֹת מְשֻׁנּוֹת, זֶה אֲלֵפִים שָׁנָה, וְעַתָּה רוֹצִים לְבוֹלֵל אֶת נְשָׂמוֹת יִשְׂרָאֵל בִּיגִיחָם, הִיָּה לֹא תִהְיֶה, עִם יִשְׂרָאֵל הוּא עִם יְחִיד וּמִיָּחָד. בְּלַעַם הַרְשָׁע הַצָּרֵף לְהוֹדוֹת (בַּמִּדְבָּר כג, ט): "הִן עִם לְבָדָד יִשְׁכּוֹן וּבְגוֹיִים לֹא יִתְחַשְּׁב, מִי מָנָה עֶפְרַיִם יַעֲקֹב וּמִסְפָּר אֶת רִבְעֵ יִשְׂרָאֵל". הוּא רָצָה לְקַלֵּל אֶת נְשָׂמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲבָל לֹא עָלָה בְּיָדוֹ, לָמָּה? אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים

(רש"י במדבר כד, ב), כי ראה שאין פתיחהם פתוחים זה נגד זה, ואזי לא יכול היה לעשות להם שום דבר, כי פשיהודי אינו מסתכל לרעה ביהודי אחר, שום גוי, שום ארור וטמא לא יכול לעשת לו מאומה, אימתי הגויים יכולים לנצחנו? חס ושלום, פשיש אי הבנות בינינו, פשיש קנאה ושאנה בינינו, פשאחד מסתכל בחלון חברו, ופתחו פתוח נגד פתח חברו, אז יש מחלוקות ומריבות, ואז הגויים מנצחים. אבל אם עם ישראל מתאחדים יחד, ואוהבים זה את זה, אין יכולים לעשות להם שום דבר, לכן כתוב (במדבר כא, א): "וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב", שואלים חכמינו הקדושים (עין רש"י): מה שמועה שמע? אלא שמע שמת אהרן, ונסתלקו ענני הכבוד, ומיד עמלק בא; הינו כי אהרן הכהן היה סמל של השלום, סמל של התורה, סמל של המצוות, עשה שלום בין ישראל, בין אדם לחברו, בין איש לאשתו, בין אדם לעצמו, בין הגוף לנשמה, לכן זכו ישראל בזכותו לענני כבוד, שהיו מסבבים בעננים, והרגישו את השכינה, אשר איזו שמחה היא זו שאדם מרגיש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא היכן שהולך, היכן שעומד, היכן שמצוי, ואזי לא

שִׁיף שְׂרִיב עִם יְהוּדֵי אַחַר, כִּי כָּל יְהוּדֵי הוּא חֶלֶק
אֲלוֹךְ מִמַּעַל, אֲבָל בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן,
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּרָא אֶת הַסֵּמ"ךְ-מ"ם, שֶׁהוּא
מִסִּית וּמְדִיחַ, וְעוֹשֶׂה הַפְּרָד וּמִשְׁל', וְתַפְקִידֵנוּ
לְמַחֵק אוֹתוֹ לְגַמְרֵי, וְאִיךְ? עַל-יְדֵי אֲהָבָה, שְׂאֲחָד
יְדוּן אֶת חֲבֵרוֹ לְכַף זְכוּת, וְיֹאמֶר, אֲשֶׁר בְּוִדְאֵי עֲשֵׂה
שְׁלֹא בְּמַתְכִּינֵן, וְעַל-כֵּן לֹא יִשְׁנֹאֵהוּ, וְכִךְ יִהְיֶה שְׁלוֹם
בְּעַם יִשְׂרָאֵל. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בְּאוֹ
נְתַחֲזֵק יַחַד, וְאִם אָנוּ רוֹצִים לְזְכוּת לְמַדָּה הַיְקָרָה
הַזֶּה שֶׁל "מְנַצְחִים בְּגָדוּל", עָלֵינוּ לְמָסוֹר אֶת נַפְשֵׁנוּ
לְהִיּוֹת תָּמִיד שְׂמֵחִים וְעֹלִיזִים, וְאֵל תַּחֲשְׁבוּ
שֶׁהַשְּׂמֵחָה בָּאָה לְאָדָם בְּנִקְל, אֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן כד): מְצֻנָּה גְדוֹלָה לְהִיּוֹת
בְּשְׂמֵחָה תָּמִיד; הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָתַן לָנוּ תַּרְי"ג
מְצֻוֹת — שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ-עֶשְׂרֵה מְצֻוֹת, רַמ"ח
מְצֻוֹת עֲשֵׂה, כְּנֶגֶד רַמ"ח אֵיבָרִים שֶׁל הָאָדָם,
וְשֵׁס"ה מְצֻוֹת לֹא תַעֲשֶׂה כְּנֶגֶד שֵׁס"ה גִּידִים, וְאִם
אָדָם מְקַיֵּם מְצֻוָּה, הוּא מְקַשֵּׁר אֶת הָאָבֶר אֶל הַשְּׂרָשׁ
שֶׁלוֹ בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים, שֶׁשִּׁיף לְמְצֻנָּה הַזֶּה, וְאִם,
חַס וְשָׁלוֹם, עוֹבֵר אֵיזוֹ עֵבֶרָה, מַחֲשִׁיף אֶת הָאוֹר
בְּעוֹלָם הַזֶּה. וּמְלַבֵּד זֹאת, כָּל הַמְצֻוֹת צְרִיכִים לְקַיֵּם
בְּשְׂמֵחָה, כְּמֹאֵם רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א',

סימן ה'): כְּשֵׁי־הוֹדִי עוֹשֶׂה מְצוֹת בְּשִׂמְחָה, אֵינוֹ צָרִיךְ שׁוֹם שְׂכָר, רַק עֵקֶר הַשְּׂכָר שְׁלוֹ — שְׂרוּצָה עוֹד וְעוֹד מְצוֹת, כִּי מְרַגֵּשׁ אֶת תַּעֲנוּג הַמְצָוָה, שָׁזָה "בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׂכָרוֹ" (דְּבָרִים כד, טו), וְ"שְׂכָר מְצָוָה — מְצָוָה" (אָבוֹת ד, ב), שְׂכָר הַמְצָוָה שְׁלוֹ, שְׂרוּצָה לַעֲשׂוֹת עוֹד מְצָוָה. וּמֵהִי הַמְצָוָה הַכִּי גְדוֹלָה? שִׂמְחָה. בְּזֶה שְׂאֵדָם שְׂמִחָה, הוּא מְגַלֵּה שְׁלֵבוֹ בּוֹעֵר לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂמִחוֹ בּוֹעֵר לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂאוּהֵב אֶת כָּל יְהוּדֵי, וְהִרְאָהָ — שֶׁהוּא שְׂמִיחַ. לָכֵן "בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׂכָרוֹ" — רֵאשֵׁי תְבוֹת: שְׂבִי'ת', בְּשִׁבְתָּ זֹכִים שְׂאֵז נִתְגַּלֵּה לְאָדָם שְׂמִיחַת הַמְצוֹת. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בְּאוֹ נִקְיִים אֶת כָּל הַמְצוֹת בְּשִׂמְחָה. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (שְׁמוֹת רַבָּה, פָּרָשָׁה לֵב, סִימָן ר'): עוֹשֶׂה אָדָם מְצָוָה אַחַת, הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹתֵן לוֹ מְלֶאךְ אֶחָד, עוֹשֶׂה שְׁתֵּי מְצוֹת — נוֹתֵן לוֹ שְׁנֵי מְלֶאכִים, עוֹשֶׂה הַרְבֵּה מְצוֹת — הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹתֵן לוֹ חֲצִי מִחֲנִהּ. וְאָדָם זֹכֶה וְלוֹמֵד תּוֹרָה, וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַתְּרִי"ג מְצוֹת, הוּא מְקַבֵּל אֶת כָּל הַמְּלֶאכִים שֵׁשׁ. תִּתְאַרוּ לָכֶם מֵה מְחַכָּה לָנוּ, מֵה מְצַפָּה לָנוּ, בְּקִיּוֹנוֹ אֶת כָּל הַמְצוֹת, וְלָמָּה אָנוּ שְׂבוֹרִים וְרְצוּצִים? כִּי אֵין לָנוּ שְׂכָל וְדַעַת, וּמֵהִי

הַדַּעַת? "אָתָּה הָרֵאָתָ לָדַעַת, כִּי הִנְיָ"ה הוּא אֱלֹקִים" (דְּבָרִים ד, לה), "וַיִּדְעָתָ הַיּוֹם וַהֲשִׁבוֹתָ אֶל לְבַבְךָ". עָלֵינוּ לָדַעַת וּלְהַכְנִיס בְּלִבֵּנוּ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹּה אִתָּנוּ, עִמָּנוּ וְאֶצְלָנוּ. וּבְרַגַע שֶׁנִּחְדָּיר אֶת זֹאת הֵיטֵב בְּלִבֵּנוּ וּבְמַחֲנוּ, נִהְיֶה תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, כְּדַכְּתִיב (תְּהִלִּים ד, ח): "נִתְתָּה שִׂמְחָה בְּלִבִּי", הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַכְנִיס אֶת הַשִּׂמְחָה בְּתוֹךְ הַלֵּב. לְזֹאת, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְּקָרִים! אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (וַיִּקְרָא רַבָּה, פָּרָשָׁה לַד, סִימָן ח'): לְמַדְתָּךְ תּוֹרָה דֶּרֶךְ אֶרֶץ, כְּשִׁיחֵיָה אָדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה, יִהְיֶה עוֹשֶׂה אוֹתָהּ בְּלֵב שִׂמְחָה. וּבְזֶה מְגַלֶּה אֶת פְּנִימִיּוֹת לְבָבוֹ. וְלָכֵן, לֹא בַחֲנָם שְׂאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יְלָקוּט יוֹנָה תַקנ): אֵין רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ שׁוֹרָה, אֲלֵא עַל לֵב שִׂמְחָה; אִם-כֵּן אֲנִחָנוּ יְכוּלִים לְזַכּוֹת אֶל הַמְּדַרְגּוֹת הַכִּי עֲלִיוֹנוֹת, מְדַרְגּוֹת שְׂגֻדוּלֵי מַבְחָרֵי הַצַּדִּיקִים זְכוּ לָהֶן, וְהָיוּ דְבוּקִים בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. הֵן אֲמַת, שְׁעַד כֹּה עָשִׂינוּ שְׂטִיּוֹת בַּחַיִּים, עַד כֹּה לֹא שָׁמְרֵנוּ שַׁבָּת, בַּר מִיָּנָן, עַד עֲכָשׁוּ אֲכַלְנוּ נְבִלוֹת וּטְרַפּוֹת, בַּר מִיָּנָן, עַד עֲכָשׁוּ חֲטָאנוּ בַּעֲרִיּוֹת, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבְּן, עַד עֲכָשׁוּ עָשִׂינוּ כָּל מִיַּי הַבְּלִים, אֲבָל עֲכָשׁוּ אָנוּ חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (פְּסִיקְתָא רַבְתֵּי מַד): כִּיּוֹן שָׂרַק נְכָנס בְּלֵב

הָאָדָם הִרְהוּר הַתְּשׁוּבָה, עוֹלָה לֹא עַד מִיל אֶחָד וְלֹא
 עַד עֶשְׂרֵה מִלִּין, וְלֹא עַד חֲמִשׁ-מֵאוֹת מִלִּין, וְלֹא
 עַד רִקִּיעַ רֵאשׁוֹן וְלֹא עַד רִקִּיעַ שְׁנִי וְלֹא עַד רִקִּיעַ
 שְׁלִישִׁי, אֲלֵא מֵגִיעַ עַד כֶּסֶא הַכְּבוֹד; בְּזֶה שְׂאָדָם רַק
 מִהִרְהוּר בַּתְּשׁוּבָה, הַמִּתְשַׁבֵּה הַזֶּה מַעֲלָה אוֹתוֹ עַד
 כֶּסֶא הַכְּבוֹד, וּכְשֶׂאָדָם זוֹכֶה לְהִיּוֹת סָמוּךְ לְכֶסֶא
 הַכְּבוֹד, לֹא חָסֵר לוֹ דָּבָר. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי
 הַיִּקְרִים! בָּאוּ נִתְחִיל לַחֲזוֹר בַּתְּשׁוּבָה! בָּאוּ נִשְׁתַּדֵּל
 לְאַהֲבֵ אֶת כָּל יְהוּדֵי! נִשְׁתַּדֵּל שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם-בַּיִת,
 שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בֵּין הַשְּׂכֵנִים, בֵּין הַיְדִידִים, בֵּין קְרוֹבֵי
 הַמִּשְׁפָּחָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְשָׁמֵעַ בְּקוֹל שׁוֹפְרוֹ
 שֶׁל מָשִׁיחַ.

תָּם וְנִשְׁלָם, שׁוּבָה לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!